

JUTRANJI ROMARJI

Miguel
Barnet
1940, Kuba

Tujec, ti, ki ti ni uspelo videti obešenca,
dede, starše, ki so včasih trpeli za prividi,
graditelje, iz marmorja, na Iféin Benin,
obzidane prince.

Ti, ki si ne moreš predstavljati tega morja,
polnega mrtvecev.

Te dežele kot obscene lagune,
kot prag zlih spominov.

Želim, da spoznaš to brezdušnost jarma.

Da se sramuješ tudi
puščanja krvi.

V imenu Canoona, trgovca s črnimi sužnji:

»Ko smo dvignili sidra, se je veliko morje izgubilo
v naših očeh. Po šestih mesecih plovbe smo prišli
do obale, porasle z divjimi drevesi in trnjevim
grmi. Nosili smo vijoličaste kamne in nekaj blaga
iz tafta, ki se je kasneje spremenilo v čudovito
testo črncev, lepo grajenih, in v črnke, zelo plodne ...«

Zdaj mislim na tisto plovbo po morju, na tiste
črne glave, na tiste bleščeče roke, ki sta jih
pojedla malarija in tifus.

Mislim na silovitost razburkanega morja
in na rumene lobanje tam spodaj.

Pojdi po katerikoli ulici mojega mesta
in boš slišal bobne, ki kličejo k molitvi,
in neki pol bog grmi s pol palme,
ki govori iz školjk.

Poslušaj, tujec.

Bodi ti moja edina možnost.

Pusti mi, da se te moje oči odpočijejo.

Da se odreši ta ugriz.

Pospremi me do jutranjega svita.

Zdelo se ti bo, da je ta osamljeni otok laž,
in da ti večni romarji ustoličujejo
tole novo jutro.